

ΓΛΩΣΣΑ ΤΡΙΤΙΑ

за срицáниѣ то.

„Срицáниѣто не ѣ дрѹго нѣшо, тóкмо да ѡмѣ-
нѣва нѣкой пѣрво ѣднò по ѣднò сѣчки те писмена
кòакото се нахòждатъ въ ѣдѣнъ слòгъ, а пòсле да
ги ѡзгласáва (ѡзговáра) чѣсто сѣчки те ѡзъ ѣд-
нáшъ, а въ многослòжны те рѣчи да повтáра пѣр-
вы те слòгове. н. п. въ срицáниѣто на-тáл рѣчь
άνθρωπος, говорѣме такá, αλφα νῦ αν, θητα ρῶ
ωμεγα θρω, ανθρω, πῖ ομικρον σιγμα ποσ, ανθρω-
πος, ѡмѣ по нòвыятъ взаимнозчѣтели (αλληλοδι-
δακτικῆς) спòсòвъ тáко. αν νῦ αν, θῖ ρῖ ω θρω
ανθρω, πῖ ο σῖ ποσ, ανθρωπος. ѡ въ дрѹги те тáко.

„Кòгá то ѣднò соглáсно писма се нахòжда по-
мѣждѹ двѣ самоглáсны, тогáва тò всегдá съ по-
слѣдне то самоглáсно се срича, н. п. ἔ-χω, φέ-ρω,
λέ-γω, товá ѡвáче бѣва въ прòсты те тóкмо рѣ-
чи, зашò то въ сложѣнны те, каквò то ѣ сложѣна
рѣчь, тà такá се ѡ дѣлан, н. п. συν-α-γαγή, συν-α-
να-γραφή, ἑξ-ο-μο-λόγη-σις, ἐν-ε-σι, εἰσ-ά-γω, προσ-ά-
γω, ὑ-περ-έ-χω.

„τξ. за като нáшето ц. н. п. τξάννον, τξάνισμα,
ἔτξι, цáкионъ цáкѣсма ἔτσι. а нѣкой пѣтъ ѡ за ч.
н. п. τξόχα, τξίρος, τξερτξιβῆς, чòχα, чѣросъ, черчи-
вѣ. а нѣкой пѣтъ, ѡ за като влáшко то ц. (дж) н. п.
τξέπη, τξελέπης. цѣпъ, целѣпъ.